

לאנוס, לשבת, לצאת - ולאנוס שוב?

אנוס כרוני?

בכבודה של אשה, מן המכוערות ביותר שגדונו בפני בית-המישפּט פט שלנו בשנים האחרונות. באשר לעונש קבע בית-המישפּט כי כיוון שהמתלוננת הופיעה בפניהם במערומיה והי דבר גרם להם גירוי מיני, וכיוון שלמזלה היא נשארה בתולה הודות למאבקה הנואש עם תוקפיה, יש מקום להקל מעט בעונש. עונשו של סמיר הומר ל-12 שנות מאסר ושל השניים האחרים ל-7 שנות מאסר.

במקום המעשה. הוא ערער לבית-המישפּט העליון. אך הי שופט משה לנדוי (היום נשיא בית-המישפּט העליון) לא קיבל את גירסתו של המערער, וקבע בפסק דינו: "היתה זו התעללות

בית-המישפּט שהודעו מ-14 שנות מאסר בפועל, ועל השניים האחרים 10 ו-8 שנים. סמיר טען כי היתה טעות בויהוי, וכי לא הוא אשר היה

כאשר השתחרר סמיר מכיל-או, לפני כשנתיים, חזר ליפו. הוא הכיר את חרותה, העובדת בחברת-ביטוח, כיוון שהתגוררה באותו בניין שבו גרה ידידתו של סמיר, פרידה בסוק, יצאנית במיקצועה. גם פרידה הגישה נגדו תלונה על איומים ועבירות שונות אחרות. התלויה ועומדת בפני בית-המישפּט.

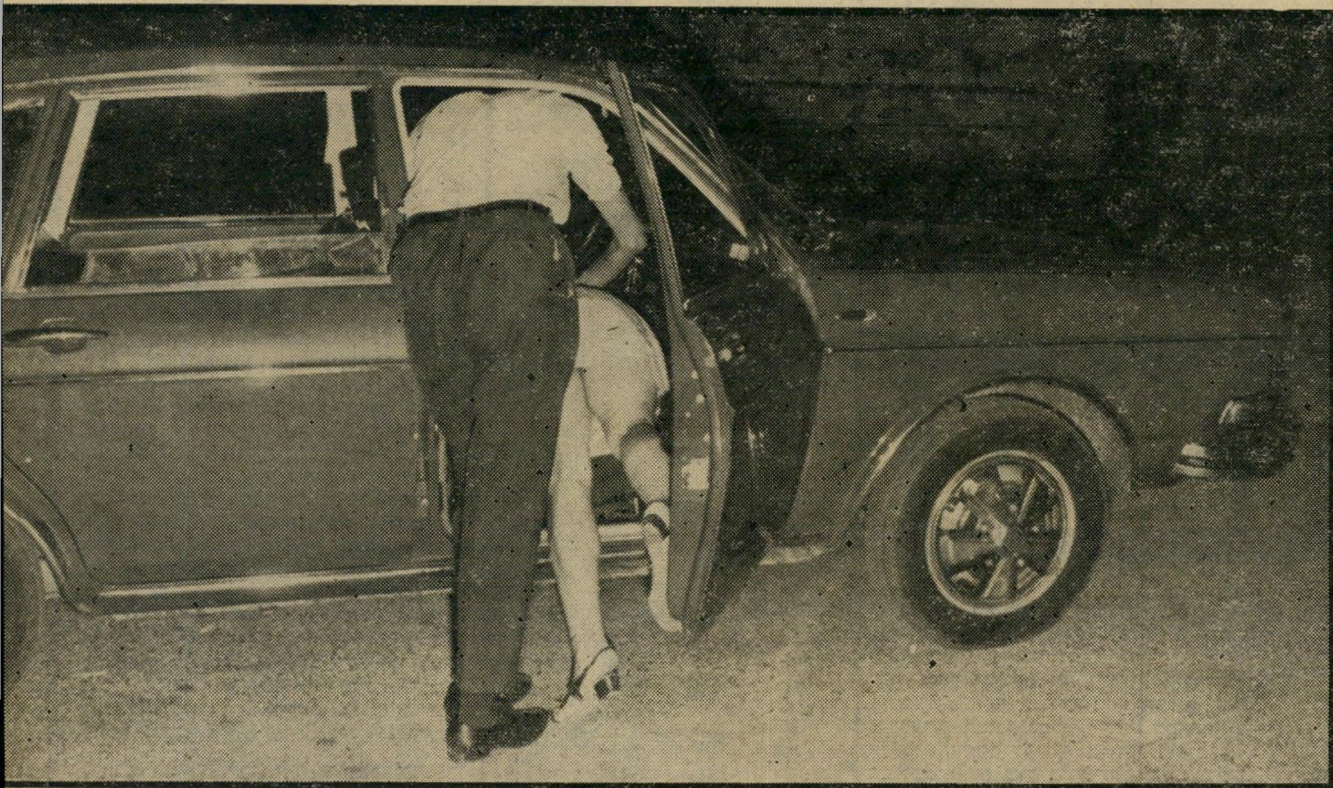
תיק נוסף נגדו נפתח עקב תלונתה של צעירה אחרת, רותי חודייפי, העוסקת גם היא בי זנות, ומקום עבודתה הקבוע הוא בקצה רחוב בן-יהודה. לדבריה בא סמיר לביתה בי סלמה, בשעה 3 לפנות בוקר, יחד עם שני חברים. הוא פרץ לדירתה, ואמר לה כי שפט אותה על שבגדה בו בתקופה שהיה עצור, ולכן "מגיע לך שיירו בך, אני אעשה לך משהו שאפילו אם תהיי אמה ל-20 ילדים לא תשכחי את סמיר עוואד."

האיומים על רותי נמשכו עוד יומיים, עד שהיא פנתה למיש-טרה. אך גם בתחנת המישטרה עצמה, תקף סמיר את רותי באגרופ והיכה אותה בפניה. כך טוען כתב-האישום. התובע, אברהם לנדשטיין, הצהיר בפני בית-המישפּט כי (המשך בעמוד 89)

תקיפה מספר 2
רותי חודייפי, צעירה וי חודייפי, העוסקת בזנות, התלוננה נגד עוואד שפרץ לדירתה יחד עם שני חברים שלו, והיכה אותה.

האנוס
סמיר עוואד, החשוד באנוס אכזרי של צעירה בשם חרותה לוי וחשוד בתקיפת שתי נשים נוספות, השתחרר רק לפני שנתיים ממאסר בן 9 שנים על אנוס אכזרי של חיילת חי"ב. אם יורשע עוואד גם הפעם, תתעורר השאלה: "האם הכלא הוא העונש המתאים לאנוסים?"

סמיר עוואד נאשם בכך שבחודש מאי בשנה ש-עברה, נכנס לדירתה של חרותה לוי בתל-אביב, היכה אותה, על המיטה, הפשיט אותה בכוח, ותוך איומים שאם לא תפסיק להתנגד יקיים איתה יחסים שלא כדרך הטבע, אנס אותה. סמיר הוא גבר בן 36, יליד יפו, בעל תוויפנים נגרואידיים בולטים ומבע מאיים. הוא עדיין אסיר ברשיון, והשתחרר מבית-הכלא זמן קצר לפני שקרה המיקרה המיוחס לו עם חרותה. בשנת 1971 נידון סמיר ל-14 שנות מאסר, על-ידי בית-המישפּט המחוזי בתל-אביב. הוא ושניים מחבריו, צעירים ערבים מיפו גם הם, נאשמו והורשעו באחד ממיקרי האנוס אשר הסעירו בזמנו את המדינה. בשעת ערב מאוחרת בשנת 1970, נהג סמיר במכונית שבה ישבו שני גברים צעירים ופרץ צה יהודיה בשם תקוה כהן. הם היו מבוססים במקצת ובמצב רוח סוער. כאשר הגיעו אל מיגרשייהתערוכה הישנה, בסוף רחוב בן-יהודה בתל-אביב, ראו מכונית חשוכה החונה על גדות הנהר. המקום היה כמעט שומם, וזוגות נהגו להתייחד בו. בי מכונית החונה ישב זוג צעיר שהתגפף, שניהם היו עירומים בחלקי-גופם העליונים. סמיר עצר את מכוניתו בי אופן שחסם את המוצא. למכו-ניתם של בני הזוג, וירד להציץ בשניים. יחד עם חבריו הוציא את הצעיר מהמכונית ובתואנת שווא כאילו מכוניתם של בני הזוג הפריעה לו, התחילו הי שלושה להתעלל בצעיר.

בית המישפּט 12 שנות מאסר על סמיר עוואד והגדיר אותו כפושע אלים ומסוכן. בית המישפּט העליון קבע כי, מעשיו של סמיר עוואד היו התעללות חמורה בכבודה של האשה.

אנוס מספר 1
שיחזור האנוס של חיילת חי"ב"ה כפי שנעשה על-ידי בעיקבות האנוס האכזרי הזה, גזר העולם הזה בשנת 1971.